

Indhold

	Indledning	9
1	Noget særligt	15
2	Fast besluttet	35
3	Ubarmhjertig	59
4	Behersket	87
5	Helbredelse?	109
6	Religiøs	123
7	Tilbagefald	135
8	Åbenbaring	157
9	Eftertanker	177
	Noter	199

En tak

Mange mennesker har givet mig gode råd og bedt for mig, mens jeg skrev denne bog, men jeg vil gerne sige en særlig tak til Eleanor for hendes ildhu for bogen, til Judy og Bethan for deres visdom og opmuntring, til Glen (for alting) og til Rachel for at være den, hun er.

Indledning

Jeg sad med en skive brød og vendte den i hænderne. Jeg lugtede til den og mærkede på den. Jeg forestillede mig, hvordan den ville smage, hvordan brødet ville føles i min mund og i min mave. Jeg kærtegnede brøds-kiven med gullige fingre; fingrene på en skelethånd med sorte negle, som jeg ikke havde lakeret.

Det dunkede i mit hoved, og jeg gøs af kulde, selv om det var midt om sommeren. Jeg frøs altid helt ind i marven af mine knogler. Jeg løftede op i min T-shirt og mærkede på mine knogler, der lå lige under huden. Jeg var endnu ikke helt i mål, men jeg var godt på vej. Bare en lille ekstra indsats. Bare høvle lidt mere af.

For jeg havde vel ikke taget på i løbet af den sidste halve time? Jeg måtte hellere lige tage en kontrolvejning. Jeg rejste mig og stod og ventede på, at svimmelheden skulle fortage sig. Jeg smuldrede brødet i hånden og lugtede til det. Jeg mærkede en glubende sult, der gjorde mig helt ør i hovedet, men min mave lå øde og hård hen og rørte sig ikke. Jeg ville hellere dø end spise.

Tænk på noget andet. Hvad som helst. Sådan ja – træk vejret. Tag så et skridt. Du kan godt. Nu ikke så doven. Tæl til ti – en, to, tre ...

Da jeg satte mig i bevægelse, mærkede jeg et stik af smerte i min brystkasse. Ikke nu igen! Denne gang forsvandt smerten ikke igen, som den plejede. Det føltes, som om jeg var ved at kvæles, og jeg prøvede at sluge luft i store mundfulde. Så gav mine ben efter under mig, og jeg faldt tungt ned på gulvet. Der var noget, der blødte, men de kølige fliser føltes rene mod mit ansigt. Jeg ville rejse mig, men jeg var så træt, så uendeligt træt. Det ville være dejligt bare at blive liggende her. Men badevægten på den anden side af gangen kaldte på mig.

Jeg tog en dyb indånding og forsøgte at komme på benene. Min hjerne udstedte strenge ordrer, men mine lemmer nægtede at reagere. Jeg blev liggende slap i en forvredet stilling som en kludedukke, nogen havde smidt på gulvet. Jeg havde en mærkelig fornemmelse af at betragte mig selv højt oppefra. Men jeg kunne ikke sådan lade min krop ligge henslængt på gulvet. Det var over en time siden, jeg sidst havde løbet. Jeg måtte ud på badeværelset. Jeg skulle vejes.

Jeg hostede og tog en dyb indånding mere. Så satte jeg fra med foden og skubbede mig selv væk fra væggen. Med fingrene begyndte jeg at trække min krop hen over fliserne. Stykke for stykke kom jeg fremad. Fed. Doven. Ko. Jeg åndede skarpt ind, da mine ribben skurrede mod en flisekant efter en lidt dyb fuge. Jeg holdt en lille

pause og glippede med øjnene. Jeg kunne høre trafik og stemmer udenfor, men lydene kom langt væk fra. Jeg redte en tot hår væk fra øjnene og betragtede den lidt interesseret, da den faldt af i min hånd. Det var stadig koldt, men jeg kunne tisse i bukserne; fugtigheden på mine ben trøstede og varmede mig.

Jeg var syvogtyve år gammel. En dygtig elev på en bibelskole. Leder af en populær søndagsskole. I fire år havde jeg været gift med en præst. Nu var jeg ved langsomt, men sikkert at slå mig selv ihjel. Jeg besvimedede.

* * *

Når man står over for en spiseforstyrrelse, spørger man altid: *Hvorfor?* Hvorfor mig? Hvorfor *min* datter, hvorfor *min* kone ... *min* bror, *min* ven?

Når vi skal finde mening i vores egen historie, er vi tilbøjelige til at lede efter nogen eller noget, vi kan give skylden. En bølge i skolen, mediernes kropsfiksering, forældres svigt eller en traumatisk oplevelse i barndommen. Disse ting kan også bidrage til problemet, men på et lagkagediagram vil de hver for sig kun udgøre mindre stykker af kagen. En lang række faktorer spiller ind: kultur, miljø, fysik, familie, personlighedstype, livsoplevelser, selv geografi. Noget af det kan vi måske forudsige og håndtere, men langt fra det hele. En del af problemet er valg, vi selv træffer. En anden del er valg, som andre træffer for os – uanset hvorfor de gør det.

Når jeg ser tilbage på to årtiers ødelæggende kamp mod anoreksi, føles det, som om jeg på et tidspunkt fik udleveret det forkerte livsmanuskript. Jeg havde absolut ingen planer om at ende her. Mit liv blev ikke den romantiske komedie, jeg øvede mig på, da jeg var en lille pige – og hvor blev Brad Pitt af? I stedet føler jeg mig fanget i en russisk ubådstragedie, hvor jeg ikke engang kan læse underteksterne.

På den anden side mærker jeg også en nagende følelse af, at jeg selv har været med til at iscenesætte min egen tragedie. Måske er det hele ganske enkelt min egen skyld. Jeg blev ved med at følge mit eget hoved, selv om andre tryglede mig om at standse. Nu er lyset dæmpet, og jeg sidder alene i mørket.

Hvad er sandheden? Er jeg en villig medløber eller et hjælpeløst offer? Var dette en sygdom – eller var det en synd?

Nu når jeg sidder og skriver min historie, trækkes jeg i to retninger. Jeg vil gerne forsvare mig selv, men jeg har også lyst til at fordømme mig selv. Nogle gange gør jeg begge dele. Du kan blive fristet til at gøre det samme, og du må selvfølgelig drage dine egne konklusioner. Men jeg tror, at sandheden – så nær som jeg kan forstå og beskrive den – ligger et helt andet sted.

Jesus Kristus beskriver sig selv som en læge, der vil helbrede syge syndere. Det gør mig til en del af målgruppen. Jeg er syg – hjælpeløs i forhold til et fænomen, der tager magten fra mig – men jeg er også en synder, som

INDLEDNING

med fuldt forsæt prioriterer min egen dagsorden højere end Guds. Alligevel elsker han mig betingelsesløst. Derfor er dette ikke bare »min« historie; det er historien om Guds gerning i mit liv.

Noget særligt

Emma Sloan er mit fødenavn. Jeg har altid syntes godt om mit navn. Det er enkelt, nemt at stave og uden komplicerende tilføjelser. Emma Sloan kunne være en listig, hemmelig agent. Eller en fremragende læge, der arbejder som model ved siden af. Ønsketænkning, selvfølgelig.

Men hvad ligger der egentlig i et navn?

På en måde betyder det ikke noget. Jeg er jo andet og mere end et navneskilt. På den anden side er et navn måske også andet og mere end et skilt. Spørgsmålet om navne har på en måde defineret mit liv indtil nu, og det er jeg nok ikke den eneste, der kan sige. Vi vil alle gerne vide, hvem vi er, og hvor vi hører hjemme. Vores søgen efter svar på de to spørgsmål ligger til grund for alt, hvad vi gør, lige fra vi vågner, til vi kryber ned under dynen igen. Det er bestemmende for alle vores valg, lige fra hvordan vi klæder os, til hvor vi søger hen, og hvordan vi forholder os til andre mennesker. Hvis jeg lige nu spurgte dig, hvem du er, hvad ville du så svare?

Hustru?

Far? Datter?

Regnskabsfører?

Frustreret popstjerne? Dyreven?

Eller noget helt andet?

Det er ikke noget nemt spørgsmål at svare på. Det skyldes blandt andet, at der er så mange »rigtige« svar. Fra vugge til grav bombarderes vi med navne. De navne, vi vælger. Det navn, vi gifter os til. De kaldenavne, vi bruger på internettet og i andre sammenhænge.

Så er der de navne, andre vælger til os. Familienavnet. Øgenavne eller kælenavne, som venner og elskede giver os i kærlighed. Der er navne, vi helst vil glemme så hurtigt som muligt. Sårende og fornærmende tilnavne, der slynges i hovedet på os som en klump mudder på legepladsen eller senere på arbejdspladsen. Navne, som bliver hængende og ikke lader sig vaske af.

Uanset hvor vi vender os hen, kappes mange stemmer om at fortælle os, hvem vi er. Spørgsmålet bliver så: Hvem vil vi tro på? Hvem kan vi stole på? Og hvad sker der, når de svar, vi har fundet, ikke stemmer overens med virkeligheden?

Jeg er overbevist om, at vi alle har fået et sandt navn; et navn, der fortæller os, hvem og hvad vi er. Det er ikke et navn, vi skaber til os selv, eller som andre mennesker tildeler os. Det er et navn, som Herren selv har givet os. Når vi tager imod det – når vi tager imod ham – kan vi endelig holde op med at skjule os og søge og anstrenge

os. Så kan vi hvile. I ham finder vi vores sande formål og betydning og identitet.

Barndom

Jeg voksede op i Belfast som den ældste af tre søskende. Min bror Michael siger, at han fik udseendet, min søster Ruth fik hjernen, og jeg fik moralen. Jeg kan bedst lide at tro, at han siger det for sjov, men du kan jo drage dine egne konklusioner.

Uanset hvad man vil mene om den psykologiske teori, der lægger vægt på et barns nummer i fødselsrækkefølgen, kan jeg ikke nægte, at jeg har nogle af de træk, der ofte kendetegner den førstefødte. Jeg er samvittighedsfuld, lidt dominerende og meget målrettet. For nylig tog jeg en »Star Wars-personlighedstest«, som skulle give et videnskabeligt billede af ens personlighed. Jeg blev vurderet til som type nærmest at ligne »kejseren«, mens min mand blev sammenlignet med »prinsesse Leia«. Det blev vi begge noget fortørnede over. Hvis du ikke har set filmene, kan jeg fortælle dig, at kejseren er den ondeste og mest dominerende mand i hele galaksen. Han er effektiv og får gjort noget ved tingene ... men han er også manipulerende og kontrollerende. Jeg giver forældrene skylden – mere om dem lidt senere.

Hvis vi kunne skrue tiden tilbage til dengang, jeg var ti år, hvad ville vi så se?

Vi ville se en pæn pige. Tynd, bleg, urolig. Eftertænksom. Rastløs, energisk, masser af hår, knokkelknæ. Ikke